

Τεχνάσματα και επιτυχή έκβαση ενός σχεδίου

Μαθήτρια: Πισλή Ηλέκτρα

Τάξη: Β₂ Γυμνασίου Μώλου

Μάθημα: Αρχαία

Καθηγητής: κ. Μιχαλόπουλος Οδυσσέας

Μάχη των Δερβενακίων

Στις 26 Ιουλίου 1822 ξεκίνησε μια από τις σημαντικότερες μάχες της Ελληνικής Επανάστασης, αυτή στα Δερβενάκια. Σε αυτή έλαμψε το άστρο της στρατηγικής ιδιοφυΐας του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη, ο οποίος όχι μόνο διέσωσε την επανάσταση με τη λαμπρή νίκη του, αλλά τις έθεσε και τιμεντένιες βάσεις για να εξαπλωθεί.

Η Μάχη των Δερβενακίων, γνωστή και ως Σφαγή του Δράμαλη, ήταν μία από τις σημαντικότερες μάχες που πραγματοποιήθηκαν κατά την Ελληνική Επανάσταση του 1821, με νικηφόρα έκβαση για τους Έλληνες και μεγάλη καταστροφή των οθωμανικών δυνάμεων υπό τον αρχιστράτηγο Μαχμούτ πασά Δράμαλη. Η μάχη αυτή δόθηκε στις 26 Ιουλίου 1822, σε δύο από τα τέσσερα μικρά ορεινά περάσματα (Δερβενάκια), μεταξύ Κορίνθου και κοιλάδας Άργους, εξ ου και η ονομασία της. Άλλο αποτέλεσμα της μάχης αυτής ήταν η ενίσχυση της φήμης του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη, η οποία φόβισε τους τότε πολιτικούς αντιπάλους του.

Το χρονικό του τεχνάσματος

«Καμμένη γη!». Ο Κολοκοτρώνης δίνει εντολή στους άντρες του να κάψουν τα πάντα στον αργολικό κάμπο. Ούτε ένα φύλλο πράσινο δεν έμεινε. Τα πηγάδια δηλητηριάστηκαν. Όταν λοιπόν έφτασε ο Τούρκος στο Άργος δε μπορούσε να εφοδιάσει τους άντρες του και αποφασίζει να επιστρέψει στην Κόρινθο, παραπλανώντας όμως τους Έλληνες αρχηγούς ότι θα πάει στην Τριπολιτσά.

Ο ευφυής Κολοκοτρώνης αντιλαμβάνεται το τέχνασμα του Δράμαλη και προτείνει στα παλληκάρια του να πιάσουν τα Δερβενάκια, που είναι το μοναδικό πέρασμα για την Κορινθία. Οι υπόλοιποι οπλαρχηγοί τον χλευάζουν λέγοντάς του πως θυμήθηκε τις κλέφτικες συνήθειές του. Με ελάχιστες δυνάμεις, ο Γέρος του Μοριά μένει πιστός στο στρατιωτικό του ένστικτο και μεταβαίνει στα Δερβενάκια σχεδόν μόνος του.

Συνέχεια του χρονικού....

- Πρωινό 26ης Ιουλίου, της Αγίας Παρασκευής η χάρη. Βράζει η πέτρα. Ο στρατός του Δράμαλη πλησιάζει. Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης συγκεντρώνει τους άνδρες του και τους λέει:
«Έλληνες σήμερα εγεννήθημεν και σήμερα θα πεθάνομεν για τη σωτηρία της πατρίδας και της δικής μας»
- Στη συνέχεια στέλνει 700 άνδρες στο Αγριλόβουνο και άλλους 700 στην Παναγόρραχη. Στο χωριό Ζαχαριά οχυρώνονται 150 παλληκάρια, την οποία ενισχύει τοποθετώντας ζώα με τις κάπες και τα φέσια των ανδρών του όπου από μακρινή απόσταση, δίνεται η εντύπωση ότι πρόκειται για ένα πολυάριθμο στράτευμα! Τέλος, στις πρώτες θέσεις των στενών τοποθετεί μόνο οπλαρχηγούς, οι οποίοι ήταν βέβαιο ότι κατά την κρίσιμη πρώτη επαφή δεν θα λιποψυχούσαν μπροστά στον όγκο του εχθρού.
- Ακολουθεί δέηση στη Θεοτόκο υπέρ της νίκης και έπειτα ο Έλληνας Στρατηγός δίνει αυστηρή διαταγή προς όλα τα τμήματα να μην πυροβολήσουν αν δεν δώσει εκείνος το σύνθημα.
- Τα λεπτά αρχίζουν να κυλούν με αγωνία.
Οι Τούρκοι, μία πελώρια γκρίζα φαλαγγα, πλησιάζουν στα στενά!
Ο πυρακτωμένος ήλιος τσουρουφλίζει τους ακίνητους και πίσω από τις πέτρες Έλληνες, μα δεν το κουνούν από την θέση τους.
- Στις 14.30 η εμπροσθοφυλακή της τουρκικής στρατιάς, φτάνει στους πρώτους προμαχώνες.
Και τότε ακούγεται η βροντερή φωνή του Γέρου: «Απάνω τους Έλληνες! Μην τους φοβάστε!».
Η μάχη παίρνει φωτιά. Οι Έλληνες χτυπούν ανελέητα τους Τούρκους, που δεν ξέρουν πώς να φυλαχτούν. Το ιππικό τρέχει να ξεφύγει ποδοπατώντας όποιον βρίσκει μπροστά. Πανικός και θάνατος! Άνθρωποι ξαπλωμένοι κατά γης εδώ και εκεί, οι οποίοι βόγκαγαν και ξεψύχαγαν.
- Ενώ όμως η εμπροσθοφυλακή πάθαινε πανωλεθρία, ένα μεγάλο μέρος της στρατιάς του Δράμαλη φεύγει ανενόχλητο προς την αφρούρητη εκείνη τη στιγμή περιοχή του Αη Σώστη. Αλλά να που στην κρίσιμη αυτή στιγμή βγαίνει μπροστά ο πανταχού παρών αθάνατος Νικηταράς!
Ο ήλιος γέρνει και παίρνει να δροσίσει. Ο Τουρκοφάγος ορμάει με αλαλαγμούς. Καθώς οι Τούρκοι βγαίνουν πυκνοί στο ρέμα, τους πελεκάει σαν μανιασμένος κλαδευτής σε λόγγο. Άντρακλας, μα λυγερός και σβέλτος, φτεροπόδαρος, με χέρι ατσαλένιο, βαρύ, κάθε χτύπος και ζωή θερισμένη. Στήθος, μορφή, μπράτσα, βουτιούνται στο αίμα. Και μοιάζει με λιοντάρι που πέσε σε κοπάδι ζαρκαδιών και σπαράζει και ρημάζει. Η μεγάλη, αγαθή καρδιά που σφίγγεται για μια στιγμή από τον κόμπο της ανθρώπινης συμπόνιας. Λίγο ακόμα και λυγάει. Η σκληρή προσταγή του χρέους τον κρατεί: -Κουράγιο Νικήτα, φωνάζει δυνατά στον εαυτό του, παραμιλώντας. Τούρκους σφάζεις! Το σπαθί του τσακίζεται. Φουχτώνει άλλο, κι αυτό στα δύο. Κι άλλο, κι άλλο, εφτά σπαθιά χαλάει.

Η ήττα των Τούρκων

*Οι Τούρκοι δέχονται πυρά από παντού.
Προσπαθώντας απεγνωσμένα να σωθούν,
πηδούν από απότομα βράχια και
γκρεμίζονται. Κεφάλια κυλούν από τα κορμιά
χωρισμένα. Παντού τρέχει το αίμα. Τα
γιαταγάνια δουλεύουν ολονυχτίς.
Το πρωί της 27ης Ιουλίου, το θέαμα στη
χαράδρα του Αγίου Σώστη είναι
συγκλονιστικό. Εκατοντάδες λαβωμένοι που
βογκούν αβοήθητοι ώσπου να βγει η ψυχή
τους. Δεκάδες καμήλες και άλογα νεκρά.
Παντού η φρίκη και ο θάνατος.*

Η υπεροχή των Ελλήνων

Μα τι μπορεί να πει κανείς για την γενναιότητα των Ελλήνων; Πώς να περιγράψει κάποιος την ακλόνητη στάση τους;

Μια χούφτα ανδρών κατατρόπωσε τον αδίστακτο εισβολέα της ελληνικής γης, της ελληνικής ψυχής.

Μια χούφτα παλληκαριών που άδραξαν την αγάπη στην πατρίδα Ελλάδα, την περιφρόνηση στη σκλαβιά και στο θάνατο, τον σεβασμό και την γενναιοψυχία με τον ηρωισμό, έτσι που να αποτελούν μόνιμα διακριτικά γνωρίσματα των Ελλήνων.

Δεν ήταν απλοί πολεμιστές αυτοί. Νικήτας Σταματελόπουλος, Αντώνης Κολοκοτρώνης, Δημήτριος Πλαπούτας, Δημήτριος Υψηλάντης, ιερέυς Χρυσοβιτσιώτης και τόσοι άλλοι. Ο κάθε Έλληνας είχε μεταμορφωθεί σε θεό του πολέμου. Και αρχηγός όλων ήταν αυτή η πολύτιμη σπορά του Μοριά, ο Αρχιστράτηγος Θεόδωρος Κολοκοτρώνης!

Σας ευχαριστώ!!!!